

Charakteryzator

514201

Inna nazwa zawodu: nie występują

Zadania i czynności

Charakteryzator dostosowuje wygląd aktora do wymogów granej przez niego postaci oraz warunków, w których będzie występował (teatr, film, telewizja, wnętrze budynku, otwarta przestrzeń itp.). Efekt osiąga zmieniając aktorowi rysy twarzy, wygląd (postarza, odmładza itp.), kolor skóry, zarost (fryzurę brodę, wąsy), tworzy efekty specjalne (szramy, oparzenia, narośle). Wykonuje także makijaż podkreślający i wydobywający walory i maskujący defekty fizyczne aktora. Sam przygotowuje albo przystosowuje do potrzeb sztuki teatralnej czy inscenizacji filmowej peruki i zarosty (tresy, warkocze, bokobrody, wąsy, brody, brwi, rzęsy).

Praca charakteryzatora jest zarazem techniczna i twórcza, wymaga też dużych zdolności manualnych. W spektaklach opartych na charakteryzacji (w których występują postacie historyczne lub charakterystyczne) jest ważnym współtwórcą sukcesu wykonawców i reżysera, gdyż pomaga aktorowi wykreować graną przez niego postać, wydobyć jedne a osłabić inne jej cechy (zbudować koncepcję roli).

do zadań charakteryzatora należy:

zapoznanie się z koncepcją postaci na podstawie dokumentacji scenograficznej, scenopisu oraz ustnych informacji uzyskanych od reżysera,

omówienie ze scenografem, reżyserem i wykonawcą roli poprawek oraz zmian koncepcji charakteryzacji, szczegółowe rozrysowanie i dokumentacja projektu, dostosowanie go do warunków konkretnego aktora (np. oddzielnie dla odtwórcy roli i jego dublera),

przygotowanie peruk i zarostów (rozrysowanie projektu, sporządzenie kosztorysu materiałowego, zdjęcie miary z głowy aktora i przeniesienie jej na drewniany manekin, przygotowanie włosów tzn. wyczesywanie, ich gotowanie i farbowanie, ręczne „szycie” peruki na tiulowym spodzie, czesanie i ozdabianie gotowego wyrobu),

wykonanie charakteryzacji do prób z kamerą, udział w próbnym zdjęciach, dokonanie niezbędnych korekt, dobór kosmetyków (według faktury, kolorystyki) do rodzaju taśmy filmowej, przygotowanie notatek i szkiców umożliwiających powtórzenie najlepszej wersji charakteryzacji; w teatrze udział w próbach kostiumowych i dokonywanie na bieżąco zmian (estetycznych i technicznych),

charakteryzowanie aktorów i statystów przed zdjęciami „na ostro” lub wyjściem na scenę (zmiana wyglądu fizycznego poprzez nakładanie podkładu, różu, pudrów, modelowanie oczu i ust, bandażowanie włosów pod perukę, przypinanie jej i czesanie, przyklejanie wąsów, brody, rzęs, brwi, formowanie blizn, narośli), zmiana lub „podtrzymywanie” charakteryzacji w czasie trwania zdjęć (spektaklu),

rozcharakteryzowanie aktorów po zakończeniu dnia zdjęciowego (przedstawienia), czyszczenie i konserwacja (zmywanie kleju, potu, dezynfekowanie) i czesanie peruk,

organizowanie stanowiska pracy (przygotowanie kosztorysu i wykazu lub udział w zakupie potrzebnych kosmetyków i materiałów, rozmieszczenie niezbędnych przyborów w pokoju charakteryzatorskim tak, by zapewnić sobie łatwy dostęp do nich, odnawianie zawartości kasety charakteryzatorskiej, utrzymywanie czystości i porządku w miejscu pracy).

Charakteryzacja filmowa ze względu na specyfikę pracy kamery i dużą ilość bliskich ujęć jest subtelniejsza i trudniejsza od teatralnej lub telewizyjnej, wymaga szczególnej staranności, precyzji wykonania, umiejętności doboru tonacji makijażu do rodzaju filmu i oświetlenia, dostosowanie projektu do możliwości fizycznych konkretnego aktora obsadzonego w danej roli, a także naszkicowania własnych propozycji.

W swojej pracy charakteryzator używa kosmetyków, przyborów do makijażu (gąbki, pędzle), przyborów fryzjerskich, zarostów, specyfików do uzyskiwania efektów specjalnych (mastyks, plastelina, parafina). Do wyrobu peruk używa włosów naturalnych i sztucznych, palników i naczyń do ich gotowania i farbowania, tiulu, tasiemek, manekinów głowy i brody, szydełek, czesadeł.